

SLYŠÍM 'F

Connie
Willisová

VŠUDE

Dobře si rozmysli, co si přeješ

SLYŠÍM 'F
Connie
Willisová **VŠUDE**

SLYŠÍM 'F

Connie
Willisová

VŠUDE

Dobře si rozmysli, co si přeješ

Přeložila

Drahomíra Michnová

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa i události jsou dílem autorčiny obrazotvornosti nebo jsou použity v rámci fiktivního vyprávění. Jakákoli případná podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými, událostmi či místy děje je zcela náhodná.

Copyright © 2016 by Connie Willis
Published by agreement with the author and the author's
agents, The Lotts Agency, Ltd.

Translation © Drahomíra Michnová, 2017
Czech edition © Metafora, 2017

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-628-6 (pdf)

*Věnováno nenapodobitelné – a nenahraditelné –
Mary Stewartové*

„V Irsku se nikdy neděje nic neodvratného,
zato k nečekanému dochází pořád.“

– JOHN PENTLAND MAHAFFY

*

„V každém davu jsou určití lidé,
kteří se zdánlivě neliší od ostatních,
přesto nesou úžasné poselství.“

– ANTOINE DE ST. EXUPÉRY, *Noční let*

*

„Naslouchej.“

– z filmu *Město duchů*

Poděkování

Mnohokrát, přemnohokrát děkuji všem, kdo mi s touto knihou pomohli, ale především:

své dceři Cordelii, která mi poskytla neocenitelnou pomoc se zápletkou,

své přítelkyni Melindě Snodgrassové, která mě nesmírně povzbuzovala a morálně podporovala,

a lidem z mého čtení v Cosine, kteří vymysleli název knihy.

crosstalk (krostok) přeslech, *podst. jméno*

1. porucha v komunikačním zařízení (rádio, telefon atd.) způsobená přenosem jiného zařízení, který vede k přeslechu, prolínání a nejasnosti příjmu z důvodu přítomnosti nežádoucích signálů a/nebo k rušení v důsledku náhodného spojení
2. nezávazný rozhovor při setkání, který nemá žádné konkrétní téma
3. vtipná, pohotová odpověď, replika; žertík

1. kapitola

„Ne, neznám nic, co překážet by mělo svazku dvou duší.“

– WILLIAM SHAKESPEARE, *Sonet 116*

Ve chvíli, kdy Briddey vjela do parkovacích garáží firmy Commspan, měla už v mobilu dvačtyřicet textovek. První byla od Suki Parkerové – samozřejmě – a další čtyři od Jill Quincyové, každá zpráva byla nějakou variací na téma „Umírám zvědavostí“. Suki psala: „Slyšela jsem, že tě Trent Worth vzal do Iridia!???“

Abys ty něco neslyšela, pomyslela si Briddey. Suki byla v Commspanu největší drbna. Což znamenalo, že teď už to ví celá firma. Dobře že v Commspanu neplatil zákaz důvěrných vztahů mezi zaměstnanci – nedokázali by s Trentem svůj románek utajit. Jen prostě doufala, že se jí podaří včerejší večer udržet pod pokličkou aspoň do té doby, než o něm bude moct říct rodině. *Jestli to už ovšem nevědí.*

Zběžně prohlédla další esemesky. Pět od sestry Kathleen, osm od sestry Mary Clare a devět od tety Oony, která jí připomínala veřejné čtení gaelské poezie pořádané spolkem Dcery Irska v sobotu večer.

Neměla jsem jí ten chytrý telefon dávat, zanávala Briddey. Tenkrát ji nenapadlo, že ho prateta bude umět používat – nedokázala si ani nastavit svůj digitální videorekordér. Nebo hodiny. A Briddey by se obešla bez toho, že ji bude prateta neustále otravovat s Dcerami Irska. Maeve ji naučila s telefonem zacházet a prateta od té doby Briddey informovala o činnosti Dcer Irska dvacetkrát denně.

Rychle pročítla zbývající zprávy, ale žádná z nich nezačínala slovy: „OMG! To snad nemyslíš vážně!“

Dobrá. To znamenalo, že má pořád ještě čas rozhodnout se, co jim řekne – i když ne moc, vzhledem k rychlosti komunikace v dnešní době.

Rychle projela zbytek zpráv, jestli je tam i nějaká od Trenta. Byla. Jen taková stručná: „Miluju tě. Zavolej ASAP.“ Hrozně by chtěla, ale čím déle stála v garáži, tím pravděpodobnější bylo, že se tu objeví Jill – nebo v horším případě Suki – a začne ji vyslychat, čemuž se Briddey chtěla vyhnout, a právě proto přijela do práce dřív. Musí tedy rozhovor s Trentem odložit, než se bezpečně dostane do své kanceláře.

Vystoupila z auta a spěšně zamířila k hlavnímu vchodu, cestou mrkla na další zaparkovaná auta, aby zjistila, kdo už je tady. Trentovo porsche neviděla. Neviděla ani Sukiino auto, ani auto své asistentky Charly, což bylo dobré, ale Jillin prius už parkoval vedle Schwartzovy prastaré hondy.

Jeho auto tu bylo vždycky – Briddey ho podezírala, že ve své laboratoři i bydlí a přespává na proleželém kanapi, které vypadalo, jako by ho sebral někde u popelnic. Ale Jill obvykle přijížděla později, takže dnes je tu dřív jen proto, aby Briddey vyzpovídala, a to znamená, že se Briddey nepodaří proklouznout. Jill na ni nejspíš cíhá ve vestibulu. *Budu muset vejít postranním vchodem, napadlo ji a změnila směr, a doufat, že se tam s nikým nesrazím.*

Nikdo tam nebyl a nikdo taky nebyl ani ve výtahu, ani ve čtvrtém patře. *Výborně*, oddechla si Briddey a spěchala chodbou. Charla ještě nedorazila, takže mohla projít rovnou k sobě, zabarikádovat dveře a vymyslet nějaký způsob, jak všechno sdělit své rodině dřív, než ji začnou bombardovat telefonáty a ptát se: „Proč mi neodpovídáš na esemesky? Co se děje?“

Hlavně teta Oona, která vždycky okamžitě dospěla k závěru, že se Briddey přihodilo něco hrozného, a obvolávala všechny nemocnice. *A tentokrát bude přesvědčená, že její předtucha byla správná*, pomyslela si Briddey a odbočila ke své kanceláři.

„Briddey!“ ozval se z konce chodby hlas Jill Quinceyové.

Těsně! zaklela v duchu Briddey a rychle zvažovala, jestli stihne vejít do kanceláře dřív, než ji Jill odchytne, ale ta se k ní už řítila a volala: „Tady jsi! Od rána ti píšu zprávy! Neviděla jsem tě přijít!“

Smykem zastavila vedle ní. „Čekala jsem ve vestibulu,“ vysvětlovala udýchaně, „ale musela jsem tě zmeškat. Slyšela jsem, že jste byli s Trentem včera na večeři v Iridiu. Tak co?“

To ti nemůžu říct, odpověděla jí Briddey v duchu. *Dokud to neřeknu našim.* Ale nemohla ji odbýt, musela s ní promluvit, protože jinak by se zase tohle rozneslo během několika vteřin po celé budově. „Pojď sem,“ vtáhla Jill do místnosti s kopírkou, aby je případní kolemjdoucí neslyšeli.

„No?“ vyhrkla Jill, sotva Briddey zavřela dveře. „Tak tě požádal o ruku, ne? Páni, já to věděla! Ty máš takovou kliku! Víš, kolik ženských by dalo život za to, aby se mohly zasnoubit s Trentem Worthem? A tobě se ho podařilo ulovit! Za pouhých šest týdnů!“

„Já ho ‚neulovila‘,“ ohradila se Briddey, „a o ruku mě taky nepožádal.“ Ale Jill ji neposlouchala.

„Ukaž mi prstýnek!“ poručila. „Vsadím se, že je nádherný!“ Popadla ji za ruku, a když zjistila, že Briddey žádný prstýnek nemá, zeptala se: „Kde ho máš?“

„Nejsme zasnoubeni,“ odpověděla Briddey.

„Jak to, že ne? Tak proč tě pozval zrovna do Iridia? A ve čtvrtek? Panebože! On tě požádal, aby sis nechala provést EED, že jo? To je ještě lepší než zasnoubení!“ Objala Briddey. „Mám z toho takovou radost! Už se nemůžu dočkat, až to všem řeknu!“ Vykročila ke dveřím.

„Ne, to ne!“ vykřikla Briddey a popadla ji za loket. „Prosím!“

„Proč ne?“ zeptala se Jill a podezíravě přimhouřila oči. „Neříkej mi, že jsi ho odmítla!“

„Ne, samozřejmě že ne,“ ujistila ji Briddey. „Jenom –“

„Jenom co? Je to nejlepší partie v Commspanu! A určitě tě miluje, když tě požádal, abys šla na EED! A ty ho zřejmě taky miluješ, jinak bys mu neřekla ano. Tak v čem je problém?“

Zkoumavě se na Briddey podívala. „Já vím, v čem. Jsi zklamaná, že tě požádal, abys na to šla, ale zároveň tě nepožádal i o ruku, je to tak?“

Teď bude celý Commspan vědět pro změnu tohle. „Ne, to vůbec ne,“ protestovala Briddey. „Řekl, že chce se zasnoubením počkat, až budeme mít ten zákrok za sebou

oba, abych mohla pocítit, jak moc mě miluje, až mě požádá o ruku.“

„Panebože, něco tak romantického jsem v životě neslyšela! Nemůžu tomu uvěřit! Je to krasavec, staví se k věci zodpovědně, a navíc je romanticky založený! Víš vůbec, jak je to vzácné? Všichni moji nápadníci buď mají panický strach ze závazků, nebo jsou lháři – případně obojí. Potkalo tě takové štěstí! To je těmi tvými vlasy. Chlapi letí na zrzky. Možná bych si taky měla obarvit vlasy na zrzavo.“ Zamračila se. „Ale pořád jsi mi nevysvětlila, proč nechceš, abych to někomu řekla.“

„Je to kvůli našim. Ještě nevím, jak jim to mám nanést.“

„Copak si myslíš, že nebudou rádi? Vždyť on je po všech stránkách dokonalý! Má skvělé zaměstnání a nádherné auto, a když pomyslíš na všechny ty nýmandy, se kterými chodí tvoje sestra Kathleen... Nebo je to kvůli tomu zákroku? Všichni říkají, že je to naprosto bezpečné.“

„To je,“ souhlasila Briddey. „Jenže naši jsou taková –“

„Moc úzkostliví?“

Ne, do všeho se mi pletou a do všeho mi kecají. „Jo, takže to zatím nikomu neříkej, dokud jim to neoznámím sama, ano?“

„Jedině když mi povíš všechny podrobnosti. Chci vědět, kdy na to EED půjdeš a –“

Briddey zazvonil mobil. Byl to Trentův vyzváněcí tón, ale to neznamenal, že volá on. Když byla Briddey naposledy s rodinou, Maeve jí něco provedla s telefonem a od té doby, když se ozval Trentův vyzváněcí tón, nebyl to nutně vždycky on. A Briddey to neuměla opravit.

Ale aspoň teď mohla tenhle rozhovor ukončit. „Promiň,“ omluvila se. „Musím se podívat, kdo volá.“ Rychle pohlédla na displej. „Hele, musím to vzít.“ Otevřela dveře a vyšla na chodbu. „Slib mi, že –“

„Budu mlčet jako hrob,“ ujistila ji Jill. „Ale ty mi musíš slíbit, že mi všechno řekneš.“

„Slibuju.“ Briddey se otočila, aby Jill neviděla, že odmítla hovor, pak si přiložila telefon k uchu a řekla: „Haló?“ A rychle kráčela chodbou, až jí zmizela z dohledu.

Strčila mobil do kapsy. A ihned toho zalitovala, protože uviděla, že se k ní hrne Phillip z oddělení logistiky. „Povídá

se, že si s Trentem Worthem necháte provést EED,“ začal bez okolků.

Jak je to možné? pomyslela si Briddey. *Vždyť je to sotva dvě vteřiny, co jsem s Jill mluvila.*

„Páni! Přesně jako Tom Brady!“ pokračoval Phillip. „Blahopřeju! To je skvělé. Ale doufám, že si Trent předtím pořídí lepší telefon než ten, který má. Myslí si, že větší paměť a nerozbitný displej stačí. Ale Apple prý teď přichází na trh s něčím, co smete všechny ostatní chytré telefony z povrchu zemského. A Trent si nemůže dovolit ležet v nemocnici a –“

„To není žádná velká operace,“ začala Briddey, ale Phillip ji stejně neposlouchal.

„Když si nedáme pozor, Commspan dopadne jako Nokia,“ řekl a spustil výčet neúspěchů, kterých se firma dočkala. „Taková malá firma jako my nemůže nikomu konkurovat, pokud se nevytasíme s něčím převratným, s něčím úplně novým, a musíme to udělat rychle, jinak –“

No tak, teto Oono, hudrovala Briddey, obvykle mi voláš každých pět minut. Tak kde jsi, když tě potřebuju?

Telefon zazvonil. *Díky*, vydechla úlevou. „Musím to vyřídít v kanceláři,“ omluvila se Phillipovi. „Uvidíme se v jedenáct na poradě,“ rozloučila se a odešla.

Ale nebyla to teta Oona, kdo ji zachránil. Volala Mary Clare a v okamžiku, kdy Briddey odeslala hovor do hlasové schránky, dostala zprávu od Maeve. „Jsem v pohodě,“ psala. „Mé matky si nevšíměj.“

Což znamenalo, že díkybohu ještě nic nevědí, i když jí bylo Maeve líto. O co jde tentokrát? O videohry? Bulimii? Kyberšikanu? Mary Clare neustále dostávala z Maeve hysterické záchvaty, i když Maeve byla úplně normální a fajn devítiletá holka.

Ona je vlastně jediný normální člověk v naší rodině, pomyslela si Briddey.

Zato Mary Clare rozhodně normální nebyla. Pořád se nervovala Maevinými výsledky ve škole, tím, jak se doma učí či neučí, jaké má známky, jestli se dostane na nějakou prestižní univerzitu, jaké má kamarády, co jí (Mary Clare byla přesvědčená, že dcera trpí anorexií), šílela z toho, že Maeve málo čte, i když ji neustále nutila, aby si přečetla

Malé ženy nebo *Alenku v říši divů* (Maeve možná nečetla právě proto).

Minulý týden byla Mary Clare přesvědčená, že Maeve posílá až moc textovek, předminulý týden se hroutila z toho, že jí nadměrné množství slazených cereálií (což se příliš neslučovalo s jejím podezřením na dceřinu anorexii). Dnes možná šlo o nahá selfička. Nebo o hantavirus.

Briddey si říkala, že by měla pro Maevino dobro Mary Clare zavolat a uchlácholit ji, ale ne dřív, dokud nevymyslí, co řekne o tom zákroku. A moc času jí nezbyvalo. Polovina Commspanu to už pravděpodobně ví a někdo z nich to zaručeně vyzvoní tetě Ooně, až sem příště „zaskočí“, aby jí ukázala, jak Maeve sluší nový úbor na hodiny stepování, a snažila se Briddey přesvědčit, aby šla na nějaké nudné představení Dcer Irska...

A propána, teď se objevila Suki, královna šeptandy, vynořila se z kanceláře personálního oddělení. Briddey nebdala na dekorum a sprintovala do bezpečí své kanceláře. Rozrazila dveře a skočila dovnitř – a doslova do náručí své asistentky.

„Myslela jsem, že snad ani nedorazíš!“ hekla Charla a pomohla jí nabrat rovnováhu. „Máš asi milion zpráv a já chci slyšet všechno o včerejším večeru! Máš takové štěstí, že půjdeš na to EED!“

Rychlejší než zvuk, pomyslela si Briddey. *Jestli chce Commspan vyvinout nějaký převratný způsob komunikace, měli by vyrukovat s telefonem založeným na klepech.*

„Neviděla jsem v garáži tvé auto,“ poznamenala.

„Svezla jsem se s Natem. Kéž bych ho dokázala přemluvit, aby šel na EED taky. Bylo by skvělé vědět, jestli mě miluje nebo ne. Buď ráda, že si tím už nemusíš lámat hlavu. Mně to nikdy nedá, a když mi Nate říká, že mě miluje, pořád se snažím přijít na to, jestli to myslí doopravdy, nebo mě chce jen balit. Víš, včera večer mi –“

„Říkala jsi, že mám zprávy. Od koho jsou?“

„Většinou od tvé sestry Mary Clare a od tety a od tvé druhé sestry. Přeposlala jsem ti je všechny do počítače. Myslela jsem, že jsi jim říkala, aby ti do práce nevolaly?“

„Říkala,“ přisvědčila Briddey. *Jenže mě neposlechly. Jako obvykle.*

„Mluvila jsi s nimi?“ zeptala se nahlas a děsila se, co Charla odpoví, ale ta jen zavrtěla hlavou.

Chválabohu za to. „Kdyby ještě volaly,“ požádala ji Briddey, „neříkej jim, zdůrazňuji, neříkej jim nic o tom EED. Já jsem ještě neměla možnost jim to říct a chci, aby se to nejdřív dozvěděly ode mě.“

„Budou mít takovou radost!“

Chceš se vsadit? „Od koho jsou ty další zprávy?“

„Trent Worth volal a říkal, že mu máš hned zavolat, až přijdeš, totéž chtěla Trish Mendezová a asistentka Rahula Deshneva. A Art Sampson potřebuje, aby ses ihned podívala na jeho interní sdělení ohledně zlepšování komunikace mezi jednotlivými odděleními a případně doplnila nějaké návrhy. Máš to v počítači. Tak co, byla jsi hodně rozčilená, když tě o to požádal?“

„Ano,“ odpověděla Briddey. „Kdyby se po mně někdo sháněl nebo mi volal, řekni jim, že s nimi můžu mluvit až po poradě.“ Šla do své kanceláře, zavřela dveře a zavolala Trentovi. Nevzal to.

Poslala mu textovku i hlasovou zprávu, aby jí zavolal, pak volala asistentce Rahula Deshneva se stejným výsledkem, nakonec zavolala Trish Mendezové. „Je to pravda, že si necháte s Trentem Worthem udělat EED?“ zajímalo Trish.

„Ano,“ přitakala Briddey a v duchu dodala: *Myslím, že na komunikaci mezi odděleními není potřeba nic zlepšovat.*

„To je báječné!“ nadchla se Trish. „Kdy na to půjdete?“

„Nevím. Trent chce, aby zákrok provedl jedině doktor Verrick, a –“

„Doktor Verrick? Panebože! Dělal ho i Bradovi a Angelině, ne?“

„Ano, takže má dost dlouhý pořadník a já nevím, kdy se s ním vůbec budeme moct poprvé sejít, natož abych věděla termín zákroku.“

„Dělal ho taky Caitlyn Jennerové?“ pokračovala Trish. „A Kim Kardashianové, i když tam to bylo k ničemu, protože se zamilovala do někoho jiného, nemůžu si vzpomenout, jak se jmenoval. Hrál v posledním filmu *Avengers*.“

Tohle bude na celý den. Briddey přidržela telefon kousek nad deskou stolu a dvakrát na ni hlasitě zaklepala. „Dále!“ zavolala a přiložila si telefon zase k uchu. „Poslyš,

mám teď nějakou pracovní schůzku. Můžu ti pak zavolat?“

Zavěsila a s pocitem „z bláta do louže“ pročetla dvaadvacet – oprava, jednatřicet – zpráv od rodiny, aby se ubezpečila, že ještě nic nevědí, začala zprávami od Mary Clare, pro případ, že by sestra došla k závěru, že Maeve je posedlá ďáblem a sestra jí už domluvila návštěvu u nějakého vymítače.

Nedomluvila. Zato si přečetla na internetu nějaký článek o tom, jak negativní účinky mají na děvčata genderové role ve filmech, a chtěla vědět, jestli si Briddey myslí, že má Maeve zakázat sledovat filmy na počítači.

V tom ti přeju hodně úspěchů, pomyslela si Briddey a prošla Kathleeniny zprávy, jejichž ústředním tématem bylo: „Potřebuju si s tebou promluvit o Chadovi“, což byl její nejnovější objev v dlouhém seznamu pochybných týpků, se kterými dosud chodila. Teta Oona jí – kromě tří zpráv stejného znění: „Kde jsi, mavourneen (s oblibou používala tento irský výraz namísto oslovení ‚drahoušku‘)?“ – připomínala, že Sean O'Reilly bude předčítat na literárním večeru Dcer Irska „Skon Gaela“ a že se tam celá rodina chystá.

Tedy jestli nebudou místo toho u mě, aby mi rozmluvili EED, k čemuž dojde, jak byla přesvědčená, sotva se o jejím plánu dozvedí. Trent se jim nelíbil a všichni jí to dali jasně najevo, když byla minulou sobotu u tety Oony na rodinné večeři.

Mary Clare soudila, že ho zajímá hlavně jeho chytrý telefon (místo aby poslouchal její nářky na Maeve), Kathleen měla za to, že je moc bohatý a hezký, aby byl ještě nezadaný, takže určitě něco tají, a Maeve, která v rodinných debatách obvykle stranila Briddey, se tentokrát ušklíbla a prohlásila: „Má moc slušňácký účes. Mně se líbí chlapi s rozčuchanými vlasy.“

Teta Oona ho samozřejmě zavrhlá proto, že není Ir, i když sama za celý život na „rodnou hroudu“ nevkročila. Ne že byste to na ní poznali! Mluvila s irským přízvukem převzatým z filmu *Andělin popel* – nebo z nějakého starého filmu s Bingem Crosbym – prošedivělé zrzavé vlasy si spínala do neupraveného drdolu, v zimě v létě nosila utahané tvídové sukně a svetry z vlny z Aranských ostrovů, a když šla na některý z častých dýchánek pořádaných Dcerami Irska, halila se do pleteného šálu. „Takhle se v Irsku už sto let ni-

kdo neobléká!“ chtělo se Briddey vždycky na tetu zařvat. „A ty nejsi žádná Irka! Ohniště s rašelinou jsi viděla tak akorát v televizi ve filmu *Tichý Američan!*“

Jenže stejně by to nebylo nic platné. Teta Oona by jen přitiskla k mohutné hrudi svůj růženec, dovolávala by se svatého Patrika a Briddeyiny svaté matky, prosila by je, aby Briddey odpustili ty rouhačské řeči, a zdvojnásobila by své úsilí zasnoubit ji s nějakým „slušným irským mladíkem“. S někým jako Sean O'Reilly, kterému bylo čtyřicet, plešatěl a stále bydlel u své matky – taktéž dcery Irska.

Nechci Seana O'Reillyho ani žádného z dalších stárnoucích „mladíků“, které mi tetu doporučuje, pomyslela si Briddey. Ani žádného podobného břídila, s jakými chodí Kathleen. Proto chodím s Trentem. A proto s ním podstoupím ten zákrok a můžete si říkat cokoli.

Snažila se mu znovu dovolat, ale pořád s někým telefonoval. A hlasovou schránku měl plnou. Poslala mu e-mail.

Chyba. Když klikla na ODESLAT, objevilo se jí v DORUČENÉ POŠTĚ devatenáct nových zpráv, všechny kromě tří začínaly výkřikem: „OMG! EED! Gratuluju!“ Ty tři zbývající byly od tety Oony: „Měla by sis nechat zkontrolovat telefon. Něco s ním není v pořádku“, a „Nestalo se ti něco?“ A od Maeve: „Měla bys promluvit s mámou. Nechce mě nechat dívat se na *Dvanáct tančících princezen* a na *Ledové království*. Ani na *Na vlásku*, což je můj nejoblíbenější film hned po *Zombiích!*“

Jaké štěstí, že Mary Clare neví o tom, že se Maeve dívá na filmy o zombiích; to by ji opravdu ranila mrtvice, ušklíbla se Briddey a telefon zazvonil.

„Kde jsi?“ ozval se Trent. „Už se snažím –“

„Ahoj!“ vyhrkla dychtivě. „Nemáš ponětí, jak jsem ráda, že tě slyším. Včerejší večer byl tak báječný!“

„Já vím,“ přerušil ji. „A ty nemáš ponětí, jak jsem díky tobě šťastný.“

„A jak šťastní budeme, až –“

„Ano, kvůli tomu právě volám. Bohužel mám špatné zprávy. Volal jsem do ordinace doktora Verricka a sestra mi řekla, že nás můžou objednat až koncem léta.“

„No, věděli jsme, že má dlouhý pořadník –“

„Prý máme štěstí, je to naopak brzký termín, někteří pacienti musejí čekat třeba rok.“

„To nevadí,“ ujistila ho. „Já dokážu čekat –“

„No ale já ne! Tím se všechno zkomplikuje!“ vybuchl. „Promiň, nechtěl jsem na tebe řvát, miláčku. Já jen chci, aby mezi námi bylo pevné pouto už teď, abych věděl – abys věděla, co cítím –“

„Myslím, že jsi zklamaný,“ tipovala Briddey.

„Ano! Snažím se zjistit, jestli bychom se tam nějak neprotlačili už do konce května, musíme vyplnit ty předběžné formuláře – promiň, tohle musím vzít,“ řekl. „Vydrž.“ Telefon na minutu ztichl, pak se Trent ozval znovu. „Kde jsem to přestal?“

„Že musíme vyplnit ty předběžné formuláře.“

„Správně. Sestra ti pošle zdravotní dokumentaci a nějaké dotazníky a ty je musíš vyplnit a poslat je co nejdřív zpátky, abychom byli připraveni, kdyby nás doktor mohl vzít dřív. A já mezitím musím vymyslet, co udělám, jestli se mi Schwartz neozve.“

„C. B. Schwartz?“

„Ano. Má mi poslat nějaké návrhy ohledně toho nového telefonu, které mám předložit na dnešní poradě, ale už dva dny ho marně bombarduju e-maily, žádná odpověď, navíc nebere telefon. Nevím, co to s ním je. Když s ním mluvíš, poslouchá tě sotva na půl ucha. Jako by žil v jiném světě. Hamilton si o něm myslí, že je génius, další Steve Jobs nebo tak něco, ale já jsem přesvědčený, že je prostě vyšinutý.“

„To není,“ namítla Briddey. „Je jen takový podivín. Ale opravdu chytrý.“

„Unabomber byl taky chytrý,“ připomněl jí Trent. „Doufejme, že Schwartz nemá sebevražedné sklony a že je natolik geniální, aby nás svými nápady zachránil aspoň na tak dlouho, než budu mít hotový ten typ, na kterém dělám, jinak jsme ztraceni. Musíme mít něco připraveno dřív, než Apple vyrukuje s tím svým novým iPhonem, a teď, když –“

Náhle se odmlčel a Briddey si myslela, že mu někdo volá, ale za pár vteřin se ozval znovu a omlouval se: „Promiň, nechtěl jsem tě tím zatěžovat.“

„To nevadí. Já to chápu. Už ses s tím dost nadřel.“

Drsně se zasmál. „Nemáš ponětí, jak –“ Jeho hlas se zase ztratil.

„Trente?“ zavolala. „Jsi tam? Co se stalo?“

„Špatné spojení,“ vysvětlil. „Chtěl jsem jen říct, že chci, aby nám všechno – ten telefon, naše EED, zkratka všechno – dokonale klaplo, a nemůžu snést pomyslení, že budeme muset tak dlouho čekat, než budeme moct být spolu, opravdu spolu. Tak moc tě miluju!“

„Já tebe ta –“

„Hele, někdo mi volá. Uvidíme se na poradě. A podívej se na poštu. Něco jsem ti poslal.“

A opravdu, poslal jí virtuální kytici růží, zlatá poupata se rozvinula ve svěží žluté květy a ty se pak proměnily v motýly.

Taková nádhera! pomyslela si a dívala se na motýly poletující po obrazovce za zvuků písně „Budu tě navždy milovat“.

Motýli se zase proměnili, tentokrát v písmena, a na obrazovce se objevila věta: „Když jsi teď řekla své ano, je po všech problémech!“

Až na jeden: jak to mám oznámit své rodině, zavrčela v duchu Briddey. *Což musím vymyslet teď, než za mnou přijdou a budou se vyptávat, proč neodpovídám na jejich esemesky.*

Ozvalo se zaklepání na dveře. *Panebože, to jsou oni,* blesklo jí hlavou, ale pak si uvědomila, že to není možné. Nikdy neklepali. Rovnou vešli. Což znamenalo, že to musí být Charla. „Dále!“ zavolala Briddey a Charla nakoukla dovnitř, ve tváři pobavený výraz.

„Art Sampson a Suki Parkerová chtějí, abys jim co nejdřív zavolala,“ hlásila, „a máš tu vzkaz od Schwartze.“

Doufejme, že se týká jeho nápadů ohledně nového typu telefonu. „Přeposlala jsi mi ho do počítače?“ zeptala se Briddey.

„Ne, je to fakt vzkaz.“ Charla jí podala složený lísteček, jako by to byl jedovatý had. „Psaný rukou. Prosím tě, kdo tohle v dnešní době ještě dělá?“

„Je génius,“ odušila Briddey roztržitě a četla vzkaz.

„Opravdu? Víš to jistě? Na e-maily nikdy neodpovídá.“

Na lístečku stálo: „Musím s tebou mluvit. C. B. Schwartz.“ Jestli o tom, že nemá připravené návrhy na nový telefon, měla by s ním promluvit před poradou, aby stačila Trenta varovat.

Požádala Charlu o číslo do jeho suterénní pracovny a zavolala mu, ale nikdo to nebral a neozval se ani záznamník. „Dej mi jeho číslo na mobil,“ chtěla po Charle.

„To ti nepomůže,“ upozornila ji Charla. „Tam dole není signál.“

„A co hlasová zpráva?“

„To tam taky nefunguje.“

Což bylo směšné; hlasovky měly sloužit právě tam, kde byl špatný signál. „No nic, dej mi to číslo, třeba je jinde než ve své pracovně.“

„On je tam vždycky.“

„No tak mu pošlu textovku,“ rozhodla se Briddey a Charla jí neochotně nadiktovala číslo.

„Pochybuju, že ti k něčemu bude,“ neodpustila si poznamenat. „Nenosí mobil u sebe. Suki říkala, že ho ani nezapíná.“ Zamračila se. „Nebudeš po mně chtít, abych mu ten vzkaz doručila dolů, že ne? V suterénu mrzne a nikdo tam kromě Schwartze není. Mám z něho děs, jak se tam plíží a s nikým nepromluví. Jako ten hrbáč z filmu *Zvoník od Matky Boží*, který žije v podzemní kobce.“

„To si pleteš s *Fantomem opery*,“ opravila ji Briddey. „Hrbáč od Matky Boží žil ve zvonici, ne v podzemní kobce. A Schwartz nemá hrb.“

„Ne, ale stejně se ho bojím. Já si myslím, že je blázen.“

„Není blázen.“

Charlu to nepřesvědčilo. „Nosí *hodinky*. Hodinky přece už nikdo nenosí! A chodí oblečený jako bezdomovec!“

Na to už Briddey neměla co říct. Byla to pravda. V Comm-spanu bylo sice dovoleno oblékat se ležérně, ve stylu Silicon Valley, což znamenalo nosit flanelové košile, džíny a tenisky, ale Schwartz vždycky vypadal hrozně. Jako by bez přemýšlení popadl cokoli z věšáku v charitě, navíc veškeré jeho oblečení působilo dojmem, že v něm i spí. Což byla možná pravda.

„Suki říká, že Schwartz kašle na to, aby někomu odpovídal na e-maily nebo chodil na meziúsekové porady,“ pokračovala Charla. „A že ty pecky, co nosí v uších, nejsou k ničemu připojené. Já ho dokonce přistihla, jak mluví sám se sebou. Co když je to sériový vrah a skladuje své oběti dole v laboratoři? Nikdo by se o tom nedozvěděl, je tam přece taková zima.“

Nebud' směšná, okřikla ji v duchu Briddey. *Tohle je Comm-span. Každý by se to dozvěděl během nanosekundy.* „No, ať je